

تظاهرات برای « حزب دموکرات » ورشکستگی اتحادیه های کارگری ایالات متحده را به اثبات رساند.

نویسنده: پاتریک مارتین www.wsws.org

4 اکتبر 2010

ترجمه و تلخیص: شهاب حمیدی shehab.hmidi@yahoo.com

روز شنبه دوم اکتبر 2010، در واشنگتن تظاهراتی برگزار گردید که هدف آن حمایت از حزب دموکرات در انتخابات آینده کنگره ی نماینده گان، که در دوم نوامبر صورت خواهد گرفت، بود. این تظاهرات ورشکستگی AFL-CIO* و دیگر اتحادیه ها که آنرا سازماندهی کرده و حتا اکثر شرکت کننده گان در این تظاهرات را گردآوری کرده بودند، به اثبات رساند.

علی رغم اینکه تظاهرات تحت شعار « کار، صلح و عدالت »، فراخوانده شده بود، در خود تظاهرات اما، به دولت اوپاما در موارد: ادامه دادن همان سیاستهای راست دولت بوش، نظارت بر بدترین شرایط اقتصادی از زمان « رکود عظیم » تا کنون، گسترش دامنه جنگ در افغانستان و شدت بخشیدن حملات علیه حقوق دموکراتیک، اصلاً انتقادی نشد. در عوض، سخنرانان تظاهرات از مردم خواستند که به دموکرات ها رأی دهند تا حزب جمهوریخواه کنترل کنگره را بدست نگیرد.

در تظاهرات ده ها هزار شرکت کردند که تعداد کثیری از آنها مقامات اتحادیه ها و اطرافیان شان بودند. تعداد کارگران عادی شرکت کننده، کارگران غیر متشکل که از داشتن نماینده گان خویش محرومند، و اکثریت عظیم طبقه کارگر را تشکیل میدهند، یا از ده ها میلیون بیکار و جوانانی که با سخت ترین بحرانهای اقتصادی دست به گریبان - اند، در این تظاهرات چشم گیر نبود.

با وجودی که تمامی اطلاعیه های مربوط به این تظاهرات، و بسیاری از روزنامه ها که بعد از تظاهرات بر این نکته که " بیش از 400 سازمان " از آن حمایت کرده اند، تأکید ورزیدند، اما بانیان و برگزار کننده گان اصلی آن همانا AFL-CIO و گروه های وابسته بهم نظیر NAACP** و لیگ شهروندان لاتین آمریکائی تبار متحد، بودند. کارگران متحد آئو UAW***، اتحادیه بین المللی کارمندان خدمات SEIU، فدراسیون کارمندان شهرداریهای استانی ایالتی آمریکا AFSCME، اتحادیه کارگران ارتباطات آمریکا CWA، سازمان آموزش و پرورش ملی NEA، و فدراسیون معلمین آمریکا AFT، از شش اتحادیه عمده ای بودند که اعضای آنها در این تظاهرات شرکت کردند. نه تنها حضور نماینده گان اتحادیه ها که هر کدام با به تن کردن پیراهن (T-Shirts) هائیکه برنگ ویژه ی اتحادیه مربوط اش بود، برجستگی خاصی به تظاهرات میداد، بلکه حتا رهبران پنج اتحادیه از شش اتحادیه عمده همرا با ریچارد ترومکا رهبر اتحادیه AFL-CIO، و ملحق شدن با سیاستمدار رنگین پوست جسی جکسون و ال شاریتون، هیس پانیک (اسپانیایی- پرتغالی) - که هر دو از حزب دموکرات هستند - و لوئیز گوتی برز نماینده کنگره، از سخن رانان اصلی این تظاهرات بودند.

اکثر قریب به اتفاق سخن رانان متحداً از عواقب بد پیروزی احتمالی جمهوریخواهان در دوم نوامبر سخن راندند و از مردم خواستند با تمام نیرو در طول ماه آینده برای پیروزی حزب دموکرات تبلیغ کنند. با وجودیکه تفاوتی بین این دو حزب بزرگ، جزئی ست اما هیچ نقدی از هیچ یک از سیاستهای کنونی دموکراتها، در این تظاهرات صورت نگرفت. تا آنجا که به انتقادها و یا انتقاد مربوط میشد، هیچ یک از سخن رانان حتا آنانیکه از بعضی از سیاستهای دموکراتها که مسئولیتش با اوپاما بود، انتقادی داشتند، اما دولت اوپاما را به نام، انتقاد نکردند. کشیش ال شاریتون که یکی از اولین سخن رانان بود اظهار داشت، " ما به بانک ها پول دادیم ما به شرکت ها پول بیمه دادیم حالا زمان پول دادن به مردم آمریکاست ". به بانک ها پول دادن [و ضمانت شان کردن تا از ورشکستگی بدر آیند]، اولین کار اوپاما بعد از رسیدن به مقام ریاست جمهوری بود. " رفرم " سیستم بهداشت، به یقین از ورشکستگی در آوردن

شرکتهای بیمه باید تلقی شود. اما، ال شارپتون هیچ یک از این دو موضوع را به اوپاما نسبت نداد، و با تحسین هایش طوری وانمود کرد که گوئی دولت اوپاما با گوشه‌های شنوا منتظر شنیدن چنین درخواست هائی ست. جسی جکسون یکی دیگر از سخن رانان بود که سعی کرد تا سقوط ناگهانی اقتصاد آمریکا را از دولت اوپاما، که سیاستهایش در بروز چنین شرایطی نقش تقویت کننده داشته، جدا کند و شرایط کنونی در آمریکا را به " نیمروز در سیاست، و نیمشب در اقتصاد " توصیف کرد. او در ادامه ی صحبت هایش گفت که اوپاما " در جهت درست تاریخ، در حرکت است و در پایان از مردم خواست که برای رأی دادن ثبت نام کرده و در انتخابات دوم نوامبر شرکت کنند و افزود، " پریزیدنت نمی تواند به تنهایی جهت یاب در این تقاطع [چهار راه تصمیم گیری سیاسی] باشد."

ریچارد ترومکا رهبر اتحادیه AFL-CIO، به گزارشگران راست گرای تلویزیون و فعالین حزب چای TEA-PARTY، انتقاد کرد و گفت که اینها " سرشار از تنفر " نسبت به دیگرانند و در پی سازماندهی " نیروهای وحشت و تنفر " اند. او از اینکه چرا بعد از نزدیک به دو سال که از ریاست جمهوری اوپاما می گذرد، در تمامی این مدت هر اقدام مهمی که به شغل آفرینی در بخش دولتی می انجامیده، با مخالفت دولت ایشان روبرو گشته است، اشاره ای نکرد.

باب کینگ رهبر اتحادیه متحد اتو، آخرین سخن ران اصلی بود که تا زمان سخن رانی اش تقریباً تمامی جمعیت من – الجمله هزاران نفر از اعضای خود این اتحادیه که با اتوبوسهای کرایه ای از دیترویت، فلنت و شهرهای دیگر به این تظاهرات آورده شده بودند، گردهم آیی تظاهرات را ترک کرده و روانه خانه هایشان شده بودند. کینگ ادعا کرد که در رابط با آمریکا دو دیدگاه ضد یکدیگر وجود دارد که در درون دو حزب بزرگ جمع شده اند، و اظهار داشت که ایالات متحده هم اکنون " در مرحله بحرانی قرار دارد ". (یکی)، از قرار معلوم حزب جمهوریخوا باید باشد که در صدد " تفرقه انداختن بر اساس نژاد، مذهب، ملیت، جنسیت، سن و... است " و ایشان، به تفرقه باور ندارند، - " آنانیکه امروز در این راه پیمائی شرکت کرده اند به جامعه و صفات مشترک همه انسانها باور داشته، و علیه تفرقه هستند."

اظهار نظر های این چینی و تهی از محتوا و بارها از مردم خواستن که علیه " تفرقه " و " تنفر "، وحدت کنند، مشخصات مشترک صحبت های اکثر سخن رانان بود.

دو جنبه سیاسی اینگونه " در خواست کردن ها " نیاز به بررسی ست:

مسئولین اجرایی اتحادیه ها، از یکطرف برای جلب حمایت و به تظاهرات کشاندن کسانی را که از نکته نظر هویت سیاسی و اجتماعی، شکل ها و طیف های گوناگونی را تشکیل میدهند و تا درجه زیادی " پایه " های فعال دفاع از سیاست های حزب دموکرات می باشند، شعار " ملت واحد " را بعنوان شعار محوری این تظاهرات برمیگزینند و در عین حال، علیه خطر " دسته بندی " ها اعلان موضع میکنند. این خود نشاندهنده هراس بوروکراسی برخوردار از حقوق ویژه اتحادیه هاست، که خود را هر چه بیشتر و بیشتر در انزوا می بیند و احساس میکند که از طرف کارگران، من الجمله از طرف اکثریت بزرگی از اعضای خود اتحادیه ها، حقیر شمرده میشود.

هر وقت که طبقه ی کارگر برای دفاع از شغل، ارتقاء سطح معیشت و حفظ حقوق دموکراتیک اش پا به میدان مبارزه گذاشت و خواست که از لباس اتحادیه ای بیرون آمده و از حزب دموکرات گسست کند، این عملش از طرف مقامات اتحادیه ها تحت عناوین " تفرقه افکنی "، " جدائی طلبی "، و حتا " راست گرانی " متهم شد. کارگرانی که علیه دولت اوپاما به مبارزه برخیزند، بدون شک با انگ " راسیست " بودن رو برو خواهند شد.

اولین رئیس جمهور آفریقائی- آمریکائی، چه در مورد سیاست های داخلی و چه بین المللی، آنچه که بانک ها و میلیاردرها به او دیکته میکنند انجام میدهد. از گسترش دامنه جنگ در افغانستان گرفته تا گسترش حملات به حقوق دموکراتیک مردم در داخل آمریکا، اوپاما - در تمامی زمینه ها - مظهر [شخصیت یافته] انجام برنامه های امپریالیسم آمریکا است.

برقراری (هر چند بینهایت محدود) " گوناگونی " [از رنگها و ملیت های گوناگون] در درون طبقه حاکم از جانب اوپاما، تحت هیچ عنوانی سبب کاستن تیره گی روابط اجتماعی در آمریکا نشده است. برعکس، نابرابریها و فاصله های اجتماعی و اقتصادی طبقه ی کارگر و اکثریت عظیم مردم، با ارستوکراسی مالی بیش از هر زمان دیگر عمیق تر شده است.

اتحادیه های کارگری امروزه در آمریکا، در اتحاد با حزب دموکرات و شرکتهای عظیم مالی، بمثابه ابزار تفرقه انداختن و انحراف دادن در درون طبقه کارگر عمل کرده و هر جنبشی که از پایین و خارج از کنترل اتحادیه ها سر-درآورد، مورد مهار بلادرنگ و شدید اتحادیه، قرار خواهد گرفت.

توضیحات مترجم:

* AFL – CIO مخفف فدراسیون کنگره کار سازمانهای صنایع آمریکا است و عمده ترین فدراسیون اتحادیه های کارگری این کشور می باشد. مرکز همبستگی آمریکایی (سولیداریتی سنتر) بازوی بین المللی این فدراسیون است.
** NAACP مخفف تشکیلات ملی برای ارتقاء زندگی مردمان رنگین پوست در آمریکا است که به جنبش دفاع از حقوق ملی آمریکائیان آفریقائی تبار، معروف است.

*** UAW مخفف اتحادیه متحد اتومبیل سازی، ابزارسازی در صنعت فضاوردی و سازوبرگ سازی در رشته کشاورزی است. یکی از بزرگترین اتحادیه های آمریکاست که در تمامی بخش های اقتصاد این کشور دارای عضو میباشد.

[این ترجمه قبلاً بصورت دستنویس برای چند رفیق و همچنین «سایت کمونیستهای انقلابی» ارسال گردید. اینک بصورت تایپ شده در اختیارتان قرار میگیرد. با سپاس. شهاب حمیدی.]